

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 2 * MARTS 1949 * 32. ÅRGANG

Kære spejdere!

Der står en vældig forårsstorm rundt om husgavlen i dag. Den laver små travle over hinanden snublende bølger på det lille vand udenfor mit vindu, og kastanjerne giver sig lidt i deres stive rygge og svajer med de mere myge grene, som allerede har store, glinsende knopper. Der kan være noget dejligt ved et sådant blæsevejr ved forårstide, det er som om det fejer alt det gamle vintergrå og stuelumre ud og giver plads for noget nyt og friskt. Det er godt, det der står i den svenske spejdersang:

Var redo! Hör den stormens il,
som genom världen skrider!

Det er netop det, stormen siger, når man lytter: Hold jer parate, det haster, jeg kommer med en splinterny tid, vær rede til at udnytte den!

Nu står foråret for døren, udvalgte blå-grønne hold skal kæmpe og kæmpe hårdt om dronningens præmier, — og alle I andre, I skal erobre landet påny, I skal udnytte alle de små vejes muligheder, I skal ud i eventyrene, sådan som de ligger og venter på den, der har øjne at se med, en opstoppernæse at snuse med og et levende sind til at samle og lade tingene gro. Begyndelsen af året har bragt mig sammen med mange gamle spejdere, sådan rigtig gamle spejdere fra korpsets oldtid, og jeg lagde mærke til, at de ting, de mindes nu, det er først og fremmest de ture og lejre, som stillede krav til dem, til deres kræfter, deres udholdenhed og fantasi. Det at skulle klare den sidste mil, når alle er meget trætte, og vejen var længere end beregnet, det at skulle finde retningen, når man sammen er gået vild, og dette at skulle fordele byrderne på en ny måde, så den mindst trætte får hjulpet den, der ikke orker så meget mere — *det* giver patruljen sammenhold og gør turen god at mindes.

Lad forårsstormene feje mageligheden og de små bekymrede betænkeligheder ud af jer, tag igen som sidste år og forrige år igen vejene og landet i besiddelse, og vind, når I i fællesskab maser op ad bakkerne i forrygende modblæst, det sammenhold i patruljen, som holder og bærer langt op gennem årene og ind i en grånende alderdom. Og når I er nået til tops, så vend ryggen mod vinden og syng:

Hvis freden skal vindes,
og mening skal findes
i livet for mennesker ud over jord,
ja, så må vi lære
det vanvittig svære,
som er at stå sammen om det, som vi tror.
Vi vil føre det ind i vort arbejde' og hjem,
og af kampen der vokser en ny verden frem.
Derfor skal vi lære
det vanvittig svære,
som er at stå sammen om det, som vi tror.

MÅNEDENS VERS

Kloverblad, hvor stjernen står
som en dug og skælver,
varsler du den unge vår,
som Danmarks himmel hvælver?
Glemte vi dit simple bud,
blev du kun et smykke?
Fold dit løv i lyset ud
og lys af liv og lykke.

Kloverblad, som uden pragt
trofast gror og grønnes,
lydigt er med lys i pagt
og aldrig vil belønnes,
lær os selv at være tro,
lær os selv at lyde.
Lær vort sind med ydmyg ro
at tjene for at yde.

Kloverblad, blev du til spe
mellem blomstervrimlen,
dog vi ved, at du kan se
fra dybet ind i himlen.
Vi vil vokse som dit flor:
sande, tro og glade.
Se, det nye Danmark gror
med friske kloverblade.

Alex Garff.

LÆS I MARTSBLADET

Kære spejdere	26
Månedens vers af Alex Garff (fra kantaten i rådhus hallen)	26
Fællesrådets store rådhusfest	27
Dronningens tøjgave	27
„En dansk students eventyr“	28
Niels Næve skriver igen om dobbelt halvstik	31
Bitre uniformsbetragtninger	32
Den jubilerende Hellerup division	34
Månedens opgave	34
Brev fra Kapstaden fra Grete Klein	36
Postbox	37
Dronningens turneringspræmie	37
Bog anmeldelser	38
Tinka gennem tykt og tyndt	38

Forside og illustrationer af Thora Lund.

Pigespejderne har eneret på de i bladets spalter
anvendte artikler og klicheer.

**Fællesrådets
førerfest i rådhusen
23. januar 1949**

Det var en strålende hyldest, der blev alle landets grønne og blå førere til del ved fællesrådets jubilæumsfest i Københavns rådhus, og godt var det, at så mange førere fra hele landet, fra det fjerneste Jylland og de allernederste sydhavsøer havde fundet vejen om ad København i de dage. For det var først og fremmest en førernes fest, og det blev en førernes fest, så sandt som alle talerne med *Hds. Majestæt Dronningen* i spidsen og iøvrigt tidligere *undervisningsminister Hartling* og, som drengespejdernes repræsentant, spejderchef *Kolthoff Nielsen*, alle hyldede det førerarbejde, der i stilhed og til stadighed gøres over hele landet for Danmarks ungdom. En meget smuk kantate med ord af *Alex Garff* og musik af *Helge Bonnén* dannede en smuk ramme om talerne og det øvrige program. Jeg gad vidst, om rådhusets smukke hal nogensinde har rummet så mange kvinder på een gang. Hele gulvet var fuldt af blå og grønne førere med de rød-hvide gallasløjfer som en morsom og opmuntrende kontrast til alt det mørke, ud fra alle glugger og balkoner tittede opmærksomt lyttende hoveder.

Foruden det jubilerende fællesråd (ja, i virkeligheden var nu kun fru *Thorbek* rigtig jubilar, så sandt som hun havde siddet i fællesrådet i alle dets 25 år), så man på de forreste bænkerader gæsterne fra de andre skandinaviske lande, spejderchef i SFS *Gärda Bäckström*, *Ludde* kaldet, grevinde *Estelle Bernadotte* (ligeledes SFS), spejdersjef *Gunver Lykken* (Norsk Spejderpikeforbund), spejdersjef *Inger Ameln* (Norges KFUK-spejdere), *Sylvi Visapää* (Finlands unionschef) og fru *Sipilää* (International kommissioner i Finland):

Med sans for det storstilede, det festlige og dog hjertevarme var det hele på det smukkeste tilrettelagt af sekretær i KFUK *Margrethe Bøytler* og af Souschefen i DDP.

Jo, det var en god dag.

Red.

Dronningens Tøjgave

kom til at omfatte ikke mindre end 15.000 stykker tøj, og det var smukt tøj, og det var pænt tøj — og det skal I have tak for, alle I små og store flittige strikkere og syersker ud over landet, for det var en fornøjelse og det var en glæde at have lov til at være med til at overrække dronningen en så stor og virkelig god samling børnetøj.

Alt tøjet var på det netteste og fornøjeligste ordnet i Helligåndshusets menighedssal af *Lis Bang* og mange andre, men bag arrangementet anede man *Lis's* arrangementstalent og gode idéer. I to birketræer hang et væld af hvide, lyserøde og lyseblå små-vanter som yndefulde blomster, og ned ad et vældigt midterbord bugnede småbørnstøjet i douce farver, mens de mere brogede ting var arrangeret ned ad lange sideborde, og så var der endda en mandshøj bunke tilbage i et hjørne af blebukser, strømper og vanter, der bar et skilt med påskriften: „Tøjet når helt til bunds!“

„Dette er realiteter!“ sagde en af journalisterne.

Og mon ikke de siger det samme i menighedsplejerne i København, Ålborg, Århus og Odense, hvortil dronningen fordeler tøjet. Og det er godt for jer at vide, at dette er noget, I alle har været med til.

Red.

„En dansk students eventyr“

Tidligere spejder i „Vildgæssene“, stud.med. Grete von Freiesleben, fik sidste år et stipendium til et års studieophold i U. S. A. og fortæller her om studenterdage ved Johns Hopkins.

Når man er vant til at være student på Frue Plads, er det jo lidt af en overgang pludseligt at finde sig selv på et stort universitet i Amerika. Men det skete altså, og det skete i september 1946.

Når man så ydermere på det tidspunkt kom til Amerikas eventyrlige herligheder som en lidt grå og luvslikt europæer, var indtrykket meget stærkt; men resultatet var mærkeligt nok, at man opdagede, man i virkeligheden var meget stolt over at høre hjemme i den gamle verden.

Amerika, nærmere betegnet De forenede Stater, har en sand overdådighed af universiteter, af hvilke en halv snes regnes for at være meget finere end alle de øvrige, og blandt disse fine skændes især to om, hvem der er det allerfineste, nemlig Johns Hopkins i Baltimore og Harvard i Boston. Begge er særdeles høje i hatten og meget eksklusive, både hvad angår studenternes antal og priserne.

Hvad der egentlig var den dybere årsag til, at det lykkedes mig at blive optaget på Johns Hopkins universitet som student ved det medicinske fakultet, ved jeg den dag i dag ikke, men faktum er, at da efterårssemestret 1946 begyndte, sad jeg som en af de 70 hvidkittede studenter i min klasse og hørte på forelæsninger. — Hørte og hørte er naturligvis to ting, for lærde forelæsninger på engelsk med udpræget amerikansk accent ...!

Studenterkvarteret

Vi studenter boede i gaderne umiddelbart rundt om universitetet og hospitalet, og det prægede i høj grad det i forvejen stærkt brogede gadebillede, når vi om morgenen kom farende i hvid kittel og med bøger under armen på vej til dagens slid. Boligforholdene var ikke særlig fremragende, og enhver måtte klare sig på bedste beskub. Som de fleste andre lejede jeg et værelse, der var yderst spartansk møbleret, men dog havde adgang til badeværelse (hvor vandet ganske vist lugtede og smagte stærkt af klor som overalt i denne ejendommelige by), og her rykkede jeg så ind og installerede mig selv og mine bøger. Der var moskitonet for vinduet og kakerlakker under panelerne, og i gyden bag om huset boede der tallose fattige, snavsede negre, som drak store mængder gin og smed de tomme flasker i hovedet på en, hvis man vovede sig ud i baggården om aftenen. — Hvad man altså hurtigt lærte at holde op med.

Varmt var der i Baltimore på denne årstid — ulideligt

varmt efter danske forhold, men byen ligger også langt sydpå, på samme breddegrad som Sicilien, og regnes med til de nordamerikanske sydstater. Den tidlige morgen og formiddag kunne gå an, men ved middagstid, når vi gik til de forskellige klubber og smårestauranter for at spise, og solens hvidglødende stråler faldt næsten lodret ned fra en blændende blå, skyfri himmel, blev mit nordiske temperament ubarmhertigt knuget til jorden, og jeg gik i apatisk, svedende sløvhed med øjnene sammenknebne mod lyset, våd under næsen og fugtig i hårbunden til min klub for med en næsten overmenneskelig anstrengelse at nedsvælge dampende varm, stærkt krydret suppe eller gratin, som blev serveret af en fantastisk tyk og meget sort negerkokkepige — Julia hed hun og var enevældig hersker over alt spiseligt, — altid syngende gamle negersalmer med en tynd og spinkel fistelrøst, mens hun sad og snittede grøntsager ud og rørte fars, — elskelig og rar som dagen var lang. Men det næsten daglige resultat af den varme suppe

og den stegende sol var, at øjenlågene blidt og uimodståeligt faldt til under den følgende forelæsning fra kl. 14 til 15, indtil man fik en velmenende albue i siden, fordi man var kommet til at snorke.

Med tropisk pludselighed sluttede dagen; uden spor af tusmørke forsvandt solen, og mørket lå kulsort og fløjlsagtigt tykt over byen — men temperaturen faldt ikke, ak nej. Først langt hen i november blev det nødvendigt at tage et tyndt tæppe over lagnet, når man sov.

Klubliv. ved Johns Hopkins

Min klub, med det velklingende navn „Women's Medical Association“, i daglig tale kaldet „hønshuset“, var lidt i familie med det hus, den grimme ælling kom til, — det vidste ikke, hvad side det skulle falde til, og derfor blev det stående. Oprindeligt har det vist været et ganske lille hus, men i tidens løb er der foretaget de mest overraskende tilbygninger på den ene og den anden led. Første gang, jeg var inde i det, for jeg vild og flakkede rundt i mærkelige gange og på små trapper og havnede til sidst i fyrrælderens, hvor jeg jo absolut ikke havde noget at gøre. Det puslede inde ved siden af, — med dårlig samvittighed kiggede jeg forsigtigt om hjørnet og havde nærgnedet næse, med et sort, frygtindgydende ansigt med mistroisk rullende, hvide øjenæbler. Jeg tror, vi blev lige forskrækkede begge to, men så grinede det sorte ansigt og brød ud i en strøm af mærkelige lyde, som jeg først senere lærte at forstå. Det var mit første møde med Lulu, „hønshuset“s vaske- og strygekone, min store læremester i negrenes særlige udgave af det amerikanske sprog.

Julia herskede i køkkenet, Lulu i kælderens, og i den øvrige del af huset var det Stella, enfoldig, gråsort og støvet og altid klædt i lyserødt.

Men der var jo også andre mennesker i „hønshuset“, nemlig alle „hønsene“ — ca. 10 logerende og 15 spisegæster, absolut ikke nogen helt almindelig forsamling. For det første var vi flere af udenlandsk blod, — Victoria Salas d'Aguilar fra Costa Rica, som sprunget ud af en gammel spansk ridderroman og trods sin forfinede skrøbelighed vant til daglange ridt på solstegte højsletter — Coral fra Australien, en udpræget britisk lady — Mary Fallorsi, som trods sit amerikanske fornavn var meget italiensk og en musikalsk begavelse. — Amalia Katsigeanis, som var halvt græsk og halvt mexikansk indianer og et helt kapitel for sig selv, — og så mig, som de andre altid associerede med isbjørne og vikinger. For det andet kendte mennesketyperne ingen middelmaadighed; og for det tredje er og bliver studenter noget ganske for sig. Næ, der var ikke kedeligt i „hønshuset“! Kom man ind i opholdsstuen efter middag om aftenen, så man arme og ben i mærkelige stillinger rage op og ud af lænestole; en eller anden hakkede på et trist og meget astmatisk klaver; en lå og sov på en bulet sofa med Gray's lærebog i anatomi

under hovedet; på gulvet sad nogle mennesker og hujede efter en fjerdemand til en bridge, — og var man da ikke hurtig nok i vendingen, blev man ubarmhjertigt indfanget. Kortspillet forløb under højlydte kommentarer fra de deltagende og lige så højlydte, gode råd fra tilskuerne, mens cigarettrøgen (fra de ubegrænsede mængder af Camel, Philip Morris, Chesterfield, Lucky Strike o. m. a.) hang som et tågeslør over det hele.

Der læses -

Læses skulle der jo også — og blev der også gjort for en stor del, men der var så meget at se og høre og opleve, at det måske ikke blev til så meget, som det burde have været tilfældet. — Og når man havde tilbragt en hel dag stående i laboratoriet, optaget af mere eller mindre mystiske forsøg, var studereevnerne i hvert fald for mit vedkommende tit fulstændig udtømt ved aftenstid, hvorfor da også mange aftener og nætter blev udnyttet på anden måde. Ofte sad jeg hos Coral og hørte hende fortælle om krigen i Australien, da hun var officer i luftvaabnet og senere blev knyttet til general MacArthurs Stillehavs-

stab som tegneckspert, hvor hun var ansvarlig for udarbejdelsen af kort efter luftfotografier til brug for flyverne ved bombardementer på japanerne — og hvordan hun på grund af sin kunstneriske begavelse, men uden spor af anatomisk eller medicinsk viden blev sat til at tegne hurtige skitser af de store operationer, luftvaabnets kirurger udførte, og klarede det så godt, at den australske regering sendte hende til Johns Hopkins i Baltimore for at få en specialuddannelse i medicinsk illustration, — alt sammen grinagtig ejendommeligt, naar det blev fortalt, åh, så kvindeligt og nydeligt, mens vi drak te efter bedste engelsk mønster. — Eller jeg gik over gaden til Amalia, som altid sad med korslagte Ben på sin seng og studerede visse bakteriologiske ejendommeligheder ved visse patologiske forhold, mens hendes blåsorte hår faldt langt og glat ned om hendes karakteristiske ansigt og fik hende til at se meget indiansk ud, — og så reformerede vi i fællesskab hele verden eller kom frygteligt op at skændes om noget nyere musik for så til sidst at forenes i begejstringen over et antikt græsk drama, alt imens vi spiste chokolade, fyldt med cognac-gennemsivede kirsebær, eller kandiserede valnødder fra hendes mor i Californien. Kun ved særlige lejligheder flottede vi os og købte hver sin flaske spansk sherry — og så kunne sådan en nat hurtigt få ben og gå på.

Kineseren, dr. Lum

På øverste etage i mit hus på North Broadway boede Doctor Lum, en lille, gul kineser med skæve øjne og en sød Hawai-frue.

Når deres ufejlbarlige, asiatiske instinkt sagde dem, at min økonomi stod og vibrerede omkring nulpunktet, fløjtede Lum ned ad trappen som tegn på, at de havde noget ekstra godt til middag, — og jeg var ikke sen til at besvare fløjtet og springe op til dem, tre trin ad gangen. Første gang, jeg spiste der, fik vi tynde stykker oksekød, stegt i soya, med bunker af ris, så lette som lammeskyer, og dertil grønne salatblade med store, saftige skiver frisk ananas — oh! Eller de tog mig med ud paa en af de talrige små kineserrestauranter, hvor de lærte mig at spise med pinde og underholdt sig med tjenerne i små, blomstrende sætninger, blide i tonefald, blide af væsen, — og man følte Kinas årtusindgamle kultur og livsfilosofiske charme strømme sig i møde. Maden var lige så blid og interessant som menneskene — ikke stærkt krydret og kraftig som i Indien, men sammensat af mange mærkelige grønsager med ristede nudler imellem og lidt fintsnittet kyllingebryst drysset over; sprøde, fedtkogte deigruller med kæmpestore rejer indeni; ejendommelige, bløde æggekager med små havdyr, — og altid med store bunker hvid ris til, serveret

i små runde skåle, og grøn, duftende te i kopper uden hank. — Så glemte man ganske alle økonomiske bekymringer!

Året gik sin jævne gang, og i januar overraskedes vi pludseligt af en højst ubehagelig kulde med isslag og skarp blæst; men så blev det snevejr en aftenstund, herligt, vidunderligt snevejr, så alle de parkerende biler lignede små indesneede, gamle mænd, — op og ned ad North Broadway gik jeg i sneens og nattens stilhed, og fik en forfærdelig hjemve. Næste dag var det tovejr.

Eksamen i varmen

Foråret i al sin dejlighed varede næppe to uger, så var varmen der igen, uha, og inden man fik set sig om, var det maj, og eksamen nærmede sig uhyggeligt. Den var alt andet end behagelig, da den oprandt, — svedende kanel af varme og anstrengelse sad vi bag nedrullede persiennet og med elektriske vifter snurrende under loftet og skrev lange videnskabelige opgaver, mens vandet fra mine fingre løb ned ad penneskæftet og tværede blækket ud. Men også det blev overstået, og da var tankerne allerede langt ude på Atlanten på vej hjemad. Endnu et par dages hektisk aktivitet, præget af opbud og afsked — og med et lettelsens suk sank jeg ned i en blød stol i en af det berømte Blå Tog's, the Royal Blues's, kølige Pulmann-vogne, venligt hjulpet til rette af en behagelig, velopdragen neger-tjener. Og så gik det afsted fra Baltimore med to store diesel-elektriske lokomotiver for toget, — i forrygende fart op gennem Maryland og Pennsylvania's maleriske dale.

Stewardesse på M¹S Anonymia

Efter at have tilbragt en såre fornøjelig ugestid i New York's smelteovn gik jeg en af de sidste dage i juni om bord i M.S. Anonymia og så uden større sorg skyskraberne og frihedsgudinden forsvinde i varmedisen; for nu gik det hjemad, og hver omdrejning af skruen bragte os nærmere til Danmark. — Dog, der var ikke tid til meditationer, for i modsætning til min luksustur over året før var jeg denne gang forhyret som stewardesse og havde rigelig beskæftigelse til at forkorte tiden. — Ældste stewardesse på skibet kunne få det til at løbe koldt ned ad ryggen på selv den mest forhærdede sømand, naar hun pustede sig op og blot så på ham, — aldrig før i mit liv har jeg været så bange for nogen, og aldrig har jeg sprunget af sted, som jeg sprang på denne rejse. — — —

På en næsten overjordisk skøn juledag, da Kattegat var som et straalende spejl, passerede vi Kronborg, det dejligste af alle syn, og sejlede ned gennem sundet, opfyldt af en overstrømmende glæde og utaalmodig forventning. Alle overståede trængsler skrumpede ind til intet, — East, West, home is best.

Mere om det dobbelte halvstik

Sidste gang fik I besked på at øve jer flittigt i at lave dobbelt halvstik efter de anvisninger, jeg gav. Dersom I har gjort det, vil I nu være modne til at få et lille indblik i de lettere finesser.

Først skal I lære den lynhurtige metode. Udførelsen må kun tage en tyvendedel af den tid, det tager at forklare det.

Grib enden med begge hænder. Armene holdes krydsede med højre arm øverst og lillefingrene mod hinanden. Håndryggen skal vende opad (fig. 1a).

Højre hånd føres hen over (fig. 1b) og ned under venstre hånd (fig. 1c), så højre hånds knoer kommer til at røre venstre hånds fingerspidser.

Lad bugten fra højre hånd glide over i venstre hånd, og det dobbelte halvstik er klar til at blive smøget over, hvor der er brug for det (fig. 1d).

Stikkets bugter kan gøres store eller små efter behag ved at variere længden af bugten mellem hænderne i fig. 1a.

Med lidt træning kan det hele gøres på eet sekund.

Er den ene hånd optaget, f. eks. til at holde sig fast med, kan man nemt lave et dobbelt halvstik med een hånd alene.

Har man en tynd line eller en ende sejl garn, foregår det bedst som følger:

Hæng linen over tommelfingeren som vist i fig. 2a.

Fisk med lillefingeren den yderste af de to tampe (fig. 2a og 2b).

Fisk med pegefingeren den inderste part, men bagfra som vist i fig. 2b og fig. 2c. Dette kan kun gøres ved at vride hånden samtidig.

Til slut samles tommel- og pegefinger, lillefingeren slipper sin part, og hånden holdes lodret, hvorved det færdige stik glider ned over tommelfingeren (fig. 2d).

Dobbelt halvstik på en sværere line udføres med een hånd på følgende måde:

Linien, der ligger omtrent strakt på jorden, gribes med højre hånd fra neden (fig. 3a).

Hånden vendes og føres lidt til venstre, så linen danner en sløjfe (fig. 3b).

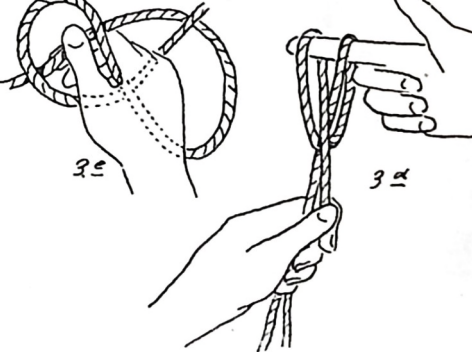
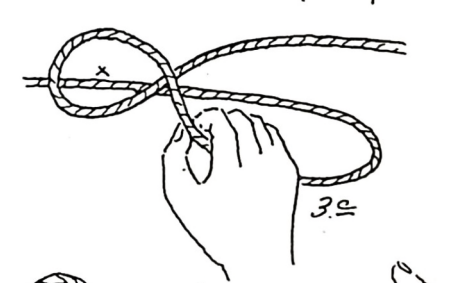
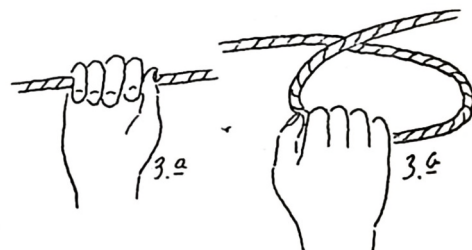
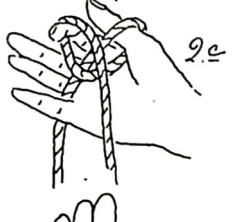
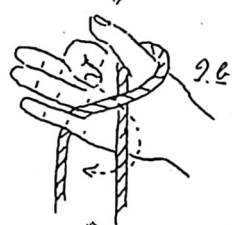
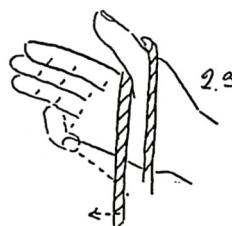
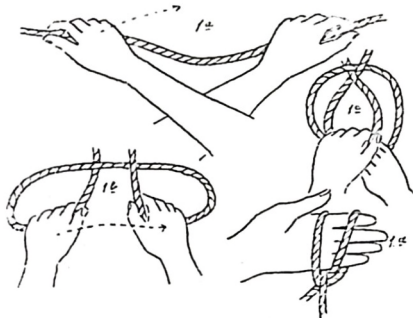
Hånden vrides lidt højre om, så der dannes en ny sløjfe hen over venstre ben af den første sløjfe (fig. 3c).

Bugten, som i fig. 3c er mærket x, fiskes med tommel- og pegefinger, pegefingern holdes nederst (eller nærmest kroppen), mens man med håndens øvrige fingre stadig holder fast i den først fattede bugt (fig. 3d).

Til slut lader man bugterne falde løst ned over tommel- og pegefinger og ryster dem lidt, så det færdige stik retter sig ud, eller man kan strække bugterne lidt ud med venstre hånd (fig. 3e).

Niels Næve.

NIELS NÆVE

Betragtninger over uniformen, der kunne være så net!

Onsdag er i almindelighed en af de værste dage, jeg ved. Det er den nu af så mange grunde, som ikke kommer denne snak ved, men en alvorligt medvirkende årsag er, at det er den dag just, at husets blåmejse skal til møde. Jeg skal ikke her dvæle ved den træk, vi lever i, de rædsler vi gennemgår og larmen, som om usalige ånder huserer, inden arbejdsbogen er fundet frem, knobsbåndet, den spidse blyant og alle de andre effekter, som en omhyggelig blåmejse eller spejder skal have samlet sig sammen, inden hun med god samvittighed og højt løftet halespids kan begive sig i vej.

Nej, hver onsdag og hver anden søndag morgen foler jeg det smerteligt, at så længe ungen er så lille, må det falde tilbage på mig som ophav, om hårbåndene nu er såpas blå, om strømperne er uomtvisteligt brune, om fløjtesnoren er skinnende som nyfalden sne, tørklædet strøget og uden en fold, uniformen uplettet og nypresset o. s. v. Jeg ved, at mit ansvar er større end jeg som selverhvervende og på anden vis travl moder helt kan bære til min egen tilfredshed. Når ungen er godt og vel moset ud gennem havelågen, synker jeg udmattet om, for det første naturligvis med gode forsætter om at være i bedre tid i næste uge, men samtidig glæder jeg mig gassegodt til de tider, naar alle mine døtre er blevet så store, at de passer alle disse ting selv.

— for hvor ser de dog som oftest ud!

Men det kan jo nok ske, at man alligevel sommetider med nogen bæven ser denne fremtid i møde. På vor vej færdes mange spejdere af alle kulører, der er glade unger, der er sjove piger, der er søde unge, næsten damer, og de bringer allesammen liv i vejens billede, de er næsten altid glade — sommetider måske nok lidt højroset pjankede, men skidt, det er nu ikke så galt med det. Der er imidlertid et „men“, selv for mig, der er gammel og langsynet i min spejderbetragtning — for hvor ser de dog som oftest

ud! Jeg tor garantere, at ingen klædedragt i disse børns og unges klædeskab er så negligeret som uniformen.

Det har været og det er i disse år nederdrægtigt svært at skaffe ordentligt uniformsstof til veje. Det kan også være dyrt nok. Men et farvepulver koster ikke mange ører, og det skulle ikke være uoverkommeligt, blot en enkelt gang om året, at farve de kitler op, som under sol og vædes påvirkning og vindes rift har fået kulører som brugte zinkspande eller Øresund på en gråvejrsgang. Jo mere cell, der er i stoffet, jo omhyggeligere må det presses for ikke at slaske, og det er ikke sværere, end man kan overkomme det, om man ellers er stor nok til at nå med sin næse over strygebrættet.

Tørklædet er en nyttig ting, hvorom man kan læse og nynne i diverse sange, men de fleste af årets dage ville jeg tro, dets funktion var pyntelig og opmuntrende på den blå baggrund. Men det er hverken pynteligt eller opmuntrende at se en krøllet las hænge på sned bagpå og med ulige lange snipper fortil.

Og en fløjtesnor, som en lille nervøs spejder optaget af leg eller i spænding har hevet i og trukket i — er ikke kridende betagende ren fra gang til gang.

Fodtøjet og strømperne kan jo have været præget af den vanskelige forsyningssituation, og i løbet af kort tid vil man sikkert igen kunne glæde sig over reglementerede ben. Ja, man har da lov at være så optimistisk, at man tror det.

Rent privat holder jeg mere af huer end af hatte, men det er jo en smagssag. Men hvad der ikke er en privatsag er, hvordan hovedtøjet passes. Store balladehatter skal børstes indtil vanvid, for der er ikke nogetsteds i verden, hvor støv lægger sig så tæt velbehageligt og synligt som i buerne og på skyggen af de store blå spejderhatter, (der jo forøvrigt desværre, såvidt jeg da ved, ikke kan farves op, selv om de, når de har gjort trofast og lang tjeneste, ses at spille i lilla, gråblå og grønne farvetoner). Huerne burde syes i en anden facon, der passede til det menne-

skelige hoved og ikke til et tværliggende ovalt legeme, men det er nu en sag for sig. Har man en blød hue af et ubestemmeligt efterkrigsstof, burde man ofre lidt stivlærred eller lignende til at stive vingerne eller sidefløjene af med. Trofaste huer ligner nemt ved sommersæsonens slutning og frugtindsamlingens begyndelse mærkelige blå klatrer af ubestemmelig facon og oprindelse. Også her gør presningen det halve. Heldigere stillet er indehaverne af uldne huer, som også 'med deres nubrede overflader er gode støvsamlere, og som derfor også bør børstes med energi, forståelse og forfængelighed.

Om de manker, der delvis skjules, delvis pibler frem under hatte og huer, kunne der siges meget, men det tør jeg ikke. Jeg tør ikke strække mig længere end til at sige, at der jo er ikke så få mennesker, der f. eks. har forskellige selskabsfrisurer og hverdagsfrisurer, så mon det ville være så umuligt at anlægge en til uniformen passende praktisk håranretning, noget der var lidt modstandsdygtigt overfor den nordfra og sydfra, fra øst og fra vest over vort relativt flade land farende blæst?

— et farvepulver koster ikke mange ører

Jeg begyndte disse betragtninger med at tale om min egen dårlige samvittighed, som moder til mindreårig spejderunge, en af de mange, mange, der hører til i den aldersklasse, hvor ungens udseende er en skidt eller en god reklame for hjemmet. Og jeg kunne tænke mig, at også

Man indpoder dem sansen for at være velsolgnerede

mange andre mødre, som jeg, kommer farende hjem fra en arbejdsplads af en art, for i huj og hast at sende blåmejsen respektive den lille spejder afsted til mødet og må være glade til, om de lige når at se efter, om alle de effekter, der udgør en spejderdragt, nu også er samlet sammen på barnet i nogenlunde rigtige proportioner og rækkefølge. Man kan måske bebrejde os, at vi ikke altid

En bladtroid med en god samvittighed, og et nystroget tørklæde!

når at revidere forholdene dagen for, men jeg tror samtidig, at man vil forstå os, når jeg siger, at det er og vil være en stor hjælp, når flokke, patruljer og troppe allerede fra de første dage indprenter spejderne og blåmejserne, *hvordan de skal se ud for at være værdige medlemmer af et korps, de er glade ved at tilhøre*, at man vækker deres forfængelighed i god tid, at man indpoder dem sansen for at være velsolgnerede. Man behøver jo nu engang ikke være så meget stor for selv at kunne udslette sildesalattporene fra sidste spejderturs madpakke eller for med elektrisk strygejern at stryge sit tørklæde.

Og nu er det snart igen onsdag. Og for mange år siden var det også onsdag, når vi selv gik til spejdermøde. Gad vidst, hvordan vi dengang så ud?

Annesofie.

Hellerup division fejrer 25 års jubilæum

Tidligere spejderchef,
fru J. M. Willer,
spejderchef, Hanna Lund
og divisionschef,
frk. A. Schledermann

Jeg tror, at kun få divisioner kan feste, som Hellerup-perne kan det. Ja, her tænker jeg slet ikke på det ydre arrangement med rådhusfestligheder og førerfrokoster og vældigt orkestres jubilæums-bummelum og tratterat, men mere på dette, at der vist ikke findes noget sted i landet, hvor gamle førere og gamle spejdere så trofast slutter op om og til stadighed har kontakt med deres gamle division og troppe. Det var derfor typisk, at under festlighedernes begyndelse i Gentofte rådhus kunne man hele tiden høre som en hviskende kommentar til de mange smukke optrin: Den lille sorte, der danser dér, er den mindste Busse! Blåmejsen midt i første række er en af Kirsten Lauritzens mindste. Det er Tildes pige, hende med det amerikanske lotteri. Det er Kims, hende med fløjten o. s. v., o. s. v.

Og så man ned ad tilskurerrækkerne, så man også dér genkendende, nu grå og mere eller mindre ærværdige spejdermødre og huskede dem fra unge års glade spejderdage.

Det er en stor styrke for den division at have de gamle i ryggen, at vide, at de er der, og at de altid er rede med råd og dåd, når divisionen kalder.

Det var lykkedes at kalde tidligere spejderchef fru Johanne Marie Willer ud af sit hi i Horsens. Fru Willer havde været en af divisionens første førere, og hun talte til forsamlingen, så de unge lyttede fra alle balkoner, og de gamle rankede sig i ryggen og mindedes gamle hellerupdage. Festligt var det, at spejderchefen uventet kom på besøg og bragte divisionen korpsets hyldest og hilsen og talte til spejderne om deres spejderliv som en god gave, som man skal være taknemmelig for at få det bedste ud af.

Med stor spænding imødeså man premieren på et spejderspil, skrevet af en af divisionens tidligere førere, Inger Hansen. Spillet handlede om vanskelighederne ved at føre spejderidealene ud i hverdagen, at leve spejderliv. Spillet var velskrevet, og det var i begyndelsesoptrinnene velinstrueret, men manglede lidt af den overbevisningskraft,

man gerne havde følt i slutningsoptrinet, hvor Sct. Georg optræder, men uden den sporeklirrende virilitet og overbevisnings varme, som man trængte til på dette punkt af spillet.

Den følgende dag samledes 50 nye og gamle førere til frokost. Også det blev en god oplevelse, hvor man på en meget anskuelig måde oplevede hele divisionens udvikling. Uden at det på forhånd var arrangeret, fulgte på det naturligste taler og sange ind i hinanden. Fru Willer fortalte om gamle dage, fru Engholm fortsatte på naturlig vis, Inger Merete Nordentoft, fortalte om sin epoke som divisionschef — og ind imellem fulgte drabelige diskussioner om begivenheder i divisionens historie, som blev belyst fra mange sider, og anekdote føjede sig til anekdote, så de unge førere af i dag på den mest anskuelige måde fik serveret divisionens historie, ikke som en række årstal og tronskifter, men som en række levende billeder. Og jeg tror, at de gik hjem — meget trætte efter dagens slid — men først og fremmest med en varm levende fornemmelse af, at de var ikke alene. Der stod en flok af erfarne mennesker bag dem og var rede til at hjælpe, mennesker, som også havde haft de samme vanskeligheder i deres førerarbejde engang, men som var gået ud med så rig en mindesamling, at de til stadighed havde noget godt at tage af og give af.

Red.

DEN LETTE SIDE

Hvor mange gamle ordsprog kan I finde i Trille-tegners billede på næste side? skriv ordsprogene ned og send dem til redaktionen inden den 25. marts 1949.

Da Hellerup division i januar blev 25 år, modtog den nedenstående lykønskingsbrev fra en gammel spejder, Grete Klein, der nu er bosat i Sydafrika:

„I Hellerupere har altid været nogle vilde krabater!“

Det var i en korpslejr på Brahe-Trolleborg for mange Herrens år siden. Vi i Hellerup var blevet stillet overfor det kildne problem, at vi kun ville få tilladelse til at tage i tropslejr, dersom troppen også var repræsenteret i korpslejren, så Tilde og jeg „ofrede os“, for i tropslejr — det ville vi.

Nå, Tilde og jeg arriverede på Brahe-Trolleborg i rette tid efter en herlig vandretur på Fyn med vore kammerater. Vi har sikkert lignet to landstrygere, snavsede, krøllede og solbrændte, huden hang nærmest i laser på os, men det var vi lykkeligt uvidende om, indtil vi var hjemme igen, d. v. s. jeg kunne se, at Tilde så farlig ud og omvendt, men vi havde intet spejl med os. Til modtagelsesparaden stillede Tilde op foran rækkerne og legede tropsfører, og jeg stod bagved og „agerede“ trop. Tilde var lang og ranglet, og jeg var det modsatte, så det så meget troværdigt ud, og desuden gjorde jeg mit bedste for at fylde endnu mere i landskabet. Men det skal nu siges til vor ros, at vi følte os lidt ilde til mode, da vi så, hvor rene og nystrognede alle andre så ud.

Senere på eftermiddagen, da jeg gik over den solfyldte, tomme gårdsplads, så jeg frk. *Flagstad* komme mig i møde. I, der kender Brahe-Trolleborg, husker sikkert den gårdsplads dimensioner, den er uhyre stor, og da jeg indså, at jeg ikke kunne undgå min skæbne, sendte jeg en stille bøn op til alle spejderes skytshelgen, Sct. Georg. Og så kom den klassiske bemærkning fra frk. *Flagstad*: „Ja, Grete, reglementerede så I jo ikke ud, du og Tilde, til paraden. I Hellerupere har altid været noget for jer selv, nogle vilde krabater“, og så kom det på det syngende bornholmske og med det lune blink i øjet, som kun frk. *Flagstad* havde — „men jeg kan så *knagende* godt lide jer!“

Disse ord vogtede jeg som en juvel og bragte dem i triumf tilbage til mine kammerater i Hellerup, men hver gang jeg hentede dem frem, steg skamrødmen op i mine kinder. Jeg måtte mindes vort første bekendtskab med frk. *Flagstad* på en øvelse på Hvidegård, hvor vi bogstavelig talt faldt over frk. *Flagstad* og tilredte hende til ukendelighed, hele hårtotter havde vi i hånden bagefter. Og jeg mindedes en episode i en lille kakkelovnsopvarmet stue i en lejlighed på Østerbro. Det var en mørk vinter-eftermiddag, d. 1. januar, og vi fik mægtig skæld-ud, en af dem, som også kun frk. *Flagstad* kunne give, samt 10 minutter til at „tænke sagerne over“, — kort sagt et ultimatum! Vi måtte love for fremtiden at „være som de andre“ — ellers udsmidning af korpset med faner og

hatte! Grunden? — jo, vi var alle modt op til nytårsparaden uden hatte! En af os, Carla tror jeg, havde glemt sin hat, og så gik vi alle ind i en bagerbutik og depoterede vore hatte så længe, for at Carla ikke skulle få skæld-ud alene — men man kan vel også drive kammeratskabet for vidt?

Trods alt, frk. *Flagstad* havde sagt, at hun kunne lide os, og det var egentlig det allervigtigste for os, for hvor kunne vi dog „knagende“ godt lide hende. Alt dette kom mig i minde, da det sørgelige budskab om hendes tidlige bortgang nåede herved.

Og nu har I holdt fest, og det er en underlig fornemmelse at sidde herved på sydspidsen af Afrika og skrive til så mange på en gang, ja, også at sidde her i varmen og solen, medens I, der læser dette, formodentlig sidder i en opvarmet stue eller sal, mens kulden kigger ind ad vinduerne, men nu har jeg jer alligevel mere eller mindre samlet for mit indre øje. Nigger! Hvorfor mon vi kaldte dig det! Nå, alting er relativt, her ville du blive kaldt „White-face“ — „Lille-Skidt“, Nyller, Pej, Po! Lille-Skidt, der på en vandrelejr satte sig på rygsækken og meddelte: „Nu går jeg ikke et skridt længere!“ — men Lille-Skidt gik dog videre. Hvordan var det, der stod i den gamle sang: om vablerne på hælen og stingene i siden: „tænk, du troede allerede, at dit dagværk, det var endt, men du vandrer dog endnu, selvom dagen går på hæld.“

Om her er spejdere? Ja, det skulle jeg mene, spejderbevægelsen blev jo startet her af Lord Baden-Powell under Boerkrigen, men når jeg skal være ganske ærlig, så kan jeg bedst lide de sorte spejdere. Det er en fornøjelse at se dem marchere med orkesteret i spidsen. Som de kan spille! Der er musik i kroppen på dem, og de synes at føle sig fribare i deres uniformer, og man kan unde dem dette, denne lille ferie fra jeg'et, det for en gangs skyld at føle sig fri fra deres undertrykte og slaveagtige tilværelse. Foran går en tambourmajor med hvide opslag på ærmerne og svinger sin hvide stav i takt. De er alle fine at se på fra toppen med store hatte og det hele, men mange er barfodede og majoriteten uden strømper, men det sidste er forresten svært at konstatere, da benene er chokoladebrune fra naturens hånd. Uniformerne er mørkeblå, hvilket end yderligere fremhæver deres sorte udseende.

De hvide spejdere? Ja, drengene løber altid rundt med hatte og stave og flyvende gallasløjfer, de synes altid at skulle til parade. Hos pigerne? Ja, der synes jeg, at atmosfæren, gnisten, mangler. For mange år siden, da jeg kom hertil, meldte jeg mig hos dem og var med til en sports-eftermiddag. Det var en ganske herlig sportsplads, beliggende mellem graner og bjergene så nær som en husmur. Efter at vi i en times tid havde forlystet os med tovtrækning, sækkevæddeløb etc., styrtede de alle over til en række borde, bag hvilke der stod en stribe af velmenende, smilende og stolte mødre parate til at servere the og hjemmebagt kage til de yndige børn. Tænk jer at bestille mødrene til at komme med the og kage efter et par timers sportskonkurrencer! Ok, ikke nok med det! De respektive fædre havde først bragt mødrene og bordene og bagværket herhen i biler. Spørg fru Busse, hvilken kost, vi levede af i lejrene på Bornholm — røgede sild og tørt —

meget tørt brød, og så var vi så utilladelig ufornuftige, at vi spinkede og sparede alle 14 dage for den sidste dag at kunne foranstalte et orgie, hvor vi forspiste os i lag-samt konditorkager. Og mødrene lod vi blive hjemme, d. v. s. vi havde jo næsten altid Mamma Busse og Inger Engholm med os — men det var en helt anden sag!

Nå, det var jo ikke meningen, at jeg skulle fylde hele festskriftet, men jeg kunne som en slik fylde 10 med gamle minder, dersom min tid tillod det, og I gad høre på det, men der skal være papirmangel i Danmark. Jeg vil dog ikke slutte uden at ønske jer alle en god fest og fremgang for den nuværende generation af spejdere og for den næste og den næste igen og så fremdeles med en række gode førere, interesse for spejdersagen og så meget som muligt af al den sjov og glæde, vi gamle havde ud deraf.

Grete, gammel D. M. K.'er.

*** POSTBOX ***

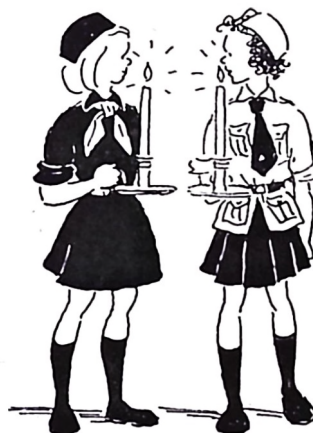
Tak for mange breve og hilsener med beretninger om de glæder, I har fundet gennem postboxen. Jeg har fået forespørgsler, om der er pigespejdere i Spanien, og det er der ikke. Italien svarer mig ikke. Jeg har sat mig i forbindelse med Grønland, men det tager tid.

Så underligt det lyder, har jeg breve liggende fra Eng-lændere mellem 13—18 år, en på 20 år, mange fra Ame-rika, deraf flere gifte med børn, og 1 fører fra Australien, 2 Hollændere på 15—16 år.

Jeg har fået forbindelse i Luxembourg, hvor de taler og skriver tysk, engelsk og fransk og er meget livlige og dyg-tige. (Her har postboxsekretæren skrevet noget spændende om Luxembourg, som det ikke er redaktøren muligt at læse, men jeg forstår på det, at vi skal skynde os at skaffe os skrivende venner også dér.)

Please go on!

Fromse.

Dronningens præmie til forårets grøn-blaa turnering bli-ver 2 sølvlysestager.

Dronningens broder, Sigvard Bernadotte, har tegnet lyse-stagerne, som af dronningen vil blive overrakt den sej-rende grøn-blå patrulje ved den afsluttende turnering på Hylkedam på Fyn i maj. Det er meningen, at de grønne spejdere hjemfører den ene stage og de blå den anden stage til deres respektive troppe.

Den sidste del af turneringen bliver jo ikke alene gan-ske overordentlig spændende, men den bliver også festlig derved, at den overværes af verdenskomiteen, som i be-gyndelsen af maj holder konference på Nyborg Strand, og som har ønsket bagefter at se dansk spejdersport. Verdens-komiteens medlemmer kommer fra hele jordkloden — og vi håber gennem turneringen virkelig at kunne vise dem dansk spejdersport og dansk konkurrenceånd.

Måske vil også verdenspigespjederchefen været til Stede. Vel modt på Hylkedam!

Dronningens tolgaver pakkes ud

Grethe Lund Sørensen, II Silkeborg.
Kirsten Hansen, Anne Kristine Jespersen, Jytte Kristensen og Lizzie Thøgersen, Jeanne d'Arcs trop i Herning.

Tove Mortensen, Inge Helstrup Jensen, Anne Kristine Jespersen, Lizzie Thøgersen, Jytte Kristensen, Kirsten Peschardt, Inger Christensen, Birgit Thomsen, Kirsten Hansen — alle fra Jeanne d'Arcs trop i Herning.

Boganmeldelser

Marie Møller: „Vi traver gennem Danmark“. 5 kr. indb. Jespersen og Pio.

To søskende, Knud og Grete, benytter en sommerferie til en lang travetur gennem hele Danmark. De får rig lejlighed til at lære deres land at kende og kommer ud for mange både spændende og pudsige oplevelser, de møder bl. a. Roar og Helge, ser Danmarks gamle slotte og herregårde, hvor der den dag i dag går forunderlige sagn om de store konger og deres bedrifter i krig og fred, de taler med gamle folk, som endnu kan huske nogle af de store begivenheder i Danmarks historie og meget, meget mere.

Trætte, men solbrændte og glade vender de hjem fra en ferie, hvor alting har stået i det store eventyrs glans.

Georg V. Bengtson: „Færø-Joen“. 6,25 kr. indb.

I en sommerferie besøger Erik sin ven Joen, som bor på Færøerne. Det blev den mest spændende ferie, Erik nogensinde havde haft. Under Joens forerskab strejfer de to drenge rundt i det barske højland, kommer med på en spændende grindefangst, oplever færingeres livs, farlige klatren på fuglefjeldet og besøger mange af de små bygder, hvor der endnu går forunderlige gamle sagn om færøernes historie i tidernes morgen. Det er en sorgens dag, da Erik skal rejse tilbage til København, men han er lykkelig for alt, hvad han har oplevet og lært deroppe på de stormomsuste danske øer i det nordlige Atlanterhav.

Cai Schaffalitzky de Muckadell: M/S „Familien Jensen“. 6 kr. indb. Jespersen og Pio.

I den gode skipperby Svendborg bor den talrige familie Jensen, som naturligvis hver og een har tilknytning til det våde element. En af dem får den strålende idé at købe et grundstødt tysk motorfartøj, og det lykkes ved en lille krigslist at få skibet for en slik. Den 26-årige Hans bliver kaptajn med faderen, den gamle soulk Jens, som 1. styrmand, ligesom hele resten af besætningen også monstres blandt familiemedlemmerne. Da skibet er bragt flot og efterset, går de ud på den første langfart, som fører dem til Irland og herfra en spændende mission til Palæstina. Næppe er dette overstået, for visse hemmelige omstændigheder ved skibets indretning får kaptajnen til sporenstregs at sætte kursen gennem Magellanstrædet til Ildlandets kyster.

Efter en rejse rig på eventyr og dramatik står M/S „Familien Jensen“ atter ind i Svendborg havn, hvor den hjemmenværende del af

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

De andre siger, de kunne mig drøbe,

hver gang jeg sætter mit horn til min læbe.

Hvorfor dog da sådan stride og strøbe?

Så hellere blæse bobler af søbe!

familien plus kaptajn Hans' lille irske sweetheart står på kajen og byder den raske besætning velkommen hjem.

Louisa M. Alcott: „Pigeboerne“, I og II. Ill. af Kirsten Rode. Pris 4,75 pr. stk. Forlaget Norden.

„Pigeboerne“ af Louisa Alcott hører til de udødelige pigeboer; selv om tiderne skifter, er der noget i disse bøger, der har stadig gyldighed. Det er den slags bøger, som en mor med glæde læser højt for sine unger, og det kunne godt tænkes, at bedstemødrene lyttede til med genkendelsens glæde. Det er dejligt at læse om en familie med et så inderligt og hjertevarmt sammenhold.

Borge Borresen: „Kimbrerborgen“. 4,50 hft., 6,25 indb. Gyldendal.

Ved Borre sø i Kimbrerland (d. v. s. Himmerland) ligger en fredelig boplads, hvis bønder føler sig trygge nok til at lade hånt om den befæstede holm i søen, der tidligere i mere urolige perioder har været beboernes første tilflugtssted. Nu er tiderne igen onde. Fremmede bander sydfra hjem søger landet med mord og brand. Foreløbig har bønderne i Kimbrerland ikke benyttet sig af andre forsvarsmidler end harens, d. v. s. de flygter til skovs med mest muligt gods, når horderne nærmer sig.

„Kimbrerborgen“ er fortællingen om Garm — den vidtberømte Jæger — der rejser bønderne til opstand mod den vilde hovding Ajlith, som med sine horder af krigsfolk underkuer befolkningen. I en række meget spændende kapitler fortæller Borge Borresen om Kimbrernes modstandsbevægelse, der hemmeligt organiseres, om vaabenøvelser dybt inde i Rold skov, om natlige angreb og blodige offerfester.

Peter Grove: „Kongesønnerne“. En fortælling fra syndflodens tid. 4,50 hft., 6,25 indb. Gyldendal.

Det vil sikkert fængsle alle opvakte drenge og piger at læse Peter Groves spændende beretning om to tronfølgeres oplevelser under alle tiders mest dramatiske naturkatastrofe, der fandt sted for 6000 år siden, og som er bedst kendt fra bibelens syndflodshistorie. „Kongesønnerne“, fortæller om Usir's kamp med den onde bror om den samme pige og den samme kongekrone, hans kamp mod de vilde naturkræfter, der bryder los og skyller alt levende bort, livet på toppen af bjergtemplet, der under syndfloden bliver en ø, forsvaret af denne ø mod en fjendtlig flåde, rejsen til det dengang endnu uciviliserede Ægypten, kampen med de indfødte og meget andet.

Helge Haastorp: „Pavia“. Fortælling om en Grønlanderdreng. Ill. af Axel Mathiesen. Kr. 3,75 hft., 5,25 indb. Gyldendal.

På en afsides boplads, Narssak, på Grønlands østkyst bor Pele, hans kone Angna, deres to børn Eila og Pavia samt Peles gamle far, der er hovedpersonerne i Helge Haastorps bog „Pavia“, fortællingen om en Grønlanderdreng. Vi følger familien på dens årlige sommerrejse i kajaker og konebåde, er med på sæljagt og deltager i en livsfarlig jagt på hvalrosser, der går til angreb. Også en vinter med dens mørketid, hvor slædefarter med hundeforspand og kampe mod isbjørne er daglige begivenheder, oplever vi. En usædvanlig fængslende og spændende bog om en Grønlanderdreng, der hele tiden er med, hvor der sker noget.

Anna Kamp: „To veninder“. Kr. 4,00 hft., 6,00 indb. Gyldendal.

Det store sanatorium „Bratskov“ — også kaldet „Slottet“ — er skuepladsen for Anna Kamps roman „To veninder“. Camilla Lundberg, der er 14 år, er ikke rask og kommer til at opholde sig på „Bratskov“ i syv måneder; og det bliver en tid rig på oplevelser. Hvad enten Anna Kamp fortæller om Camillas ture i den store park og tilstødende skov, eller om udflugter og dilettantforestillinger, forstår hun kunsten at fængsle. En kærlighedshistorie slynger sig fint ind i handlingen.

Inger Bentzon: „To mand frem for Jette“. Kr. 4,00 hft., 6,00 indb. Gyldendal.

Jette, hovedpersonen i Inger Bentzons fortælling „To mand frem for Jette“, er kontormus, glad for sit gode hjem og for sit arbejde, alligevel er det ikke altid lige let: der kan også ske sorgelige ting på et kontor, forældre og søskende har deres problemer; og helt ind-

viklet bliver det, når man får to tilbedere, der hver for sig er fortræffelige unge mænd, men hvis fremtid ligger helt forskelligt. Men Jette træffer sit valg — lad os håbe, det er det rigtige!

Vitte Bendix Nielsen: „Frøken Diana“. Kr. 2,50 hft., kr. 3,65 kart. Gyldendal.

I Vitte Bendix Nielsen's „Frøken Diana“ er Diana 11 år og en foræret lille pige. Hendes far rejser til Amerika, og hun kommer til at bo hos sin onkel, den elskelige professor Hans Kramer, der allerede har taget den 14-årige Bent til sig. Professorens husholderske er den stramme frøken Elline. Dertil kommer den unge læge Monika Falk, som en sommer skal hjælpe byens doktor. Allerede den første morgen løber Diana vild i byen og bliver straks midtpunktet i den fængslende handling.

Christy Bentzon: „Sidse“. Kr. 2,50 hft., kr. 3,65 kart. Gyldendal.

I Christy Bentzons fortælling „Sidse“ lærer vi en hyggelig dansk familie at kende. Faderen er tandlæge i „Gammelby“, en sydsjællandsk provinsby. Familien — der består af far, mor, morfar, Sidse og hendes store bror Knud samt den uundværlige Nanna — bort midt i et stort gammeldags hus. Sidse er — som hendes rodhårede ven Erik siger i slutningsreplikken: „en ganske almindelig pige — og alligevel ikke helt almindelig.“ Hun er kærlig og livlig og meget sporgelysten, mens hendes tykke veninde Bodil — gartnerdatteren med de mange søskende — er „lidt tung i det“.

Udenfor byen ligger „Lindegården“, der ejes af fru Lind, af Byen kaldet „den tossede frue“, fordi hun efter en stor sorg er blevet menneskesky. Kun een kan komme hende nær: Sidse; og Sidses forhold til fru Lind fører til mange spændende begivenheder.

Bogen indeholder nogle data fra besættelsesårene — data, som børnene har godt af at blive mindet om. Men bogens midtpunkt, Sidse, er en solskinsnatur, så bogen er — trods den tid, hvori den foregår — fuld af lys og humor som alle Christy Bentzons bøger.

Carol Ryrie Brink: „Rødtop“. Oversat fra Amerikansk efter „Caddie Woodlawn“, af Else Schioler. Kr. 2,75 hft., kr. 4,00 kart. Gyldendal.

„Rødtop“, der er skrevet af Carol Ryrie Brink og foregår i 1864—65, er en nybyggerroman fra den amerikanske stat Wisconsin, hvor man er henvist til selvforsyning på de fleste områder, og hvor forbindelsen med omverdenen indskrænkes til det allernødvendigste. Læreren kommer kun en sjælden gang, da hun går på omgang mellem nybyggerstederne, præsten ser man allerhøjest to gange om året. Til naboer har man endnu de fredelighetsindede indianerstammer, som man dog ikke er ganske sikker på. Bogens heltinde, Caddie, er ved fortællingens begyndelse 11 år, en frisk, livlig pige, der nærmest opdrages som dreng.

Rose Thyregod: „Børnene på øen“. Kr. 2,75 hft., 4,00 kart. Gyldendal.

Rose Thyregod har sin særprægede, indtagende måde at behandle familielivet på, og hendes personer er aldrig kedelige. „Børnene på øen“ foregår på en af Danmarks små konge øer, og hovedpersonerne er: Erik, Jette, Ingeborg, Bent, men desuden faderen, den strenge proprietær Hong, de muntre gamle bedsteforældre, øens postbud, hans arrige kone og smukke datter, den stumme Lene, grev Claus, der er landvæsenselev på „Havgaarden“, og en ung, sod balletdanserinde fra København. Disse meget forskellige og livlige børn og voksne, der sommeren igennem lever på øen, giver bogen fart, fest og spænding.

Else Bengtsson: „Eventyrets land“. Kr. 4,00 hft., kr. 6,00 indb. i Papir. Gyldendal.

Der er to indtagende hovedpersoner i Else Bengtsson's „Eventyrets land“: den 18-årige Rita Vange, der er gymnasiast, og den unge R. A. F. Ilyver Kent. En episode tvinger Rita og hendes far til at flytte over til den jyske vestkyst, hvor de har det idylliske sommerhus „Gronningen“, der ligger meget smukt midt i et øde og fredet landskab. Det er foråret 1944, og det går hurtigt op for dem, at der sker hemmelighedsfulde ting i husets nærhed, hvor engelske fly nedkaster våben og ammunition. På det øde sted over sabotører sig i sprængning og skydning. En sommernat møder Kent Rita, og for dem bliver stedet eventyrets land. Deres oplevelser er meget fængslende fortalt. Unge piger vil sluge denne kombination af krig og kærlighed.

Nyheder fra depotet...

Silva-kompasset

kan nu atter fås, det er vædskefyldt med drejeligt kompasshus på en gen-nemsigtig plade, med lineal på siderne, det er inddelt i 360°. Selvløsende pletter bevirker, at kompasset kan bruges i mørke 27,50

Læderetui t/silva-kompasset kan sættes på bæltet..... 6,00

Alsboe skistøvler har vi på lager st. 32/33. 36,65 st. 34. 39,20 st. 35. 39,30 st. 37/38/39... 41,95 st. 40/41/42... 47,35

Blok til skistøvlerne det betaler sig i det lange løb 6,45

Husk! Olie, fedtsvæerte, fiitsåler og meget stærke læderremme

Sko har vi ligeledes i Alsboes fabr. Vandresko, meget stærke, god pas-form m/bjørnelædersål st. 32 1/2 - 39 1/2 33,00 39,35 Travesko, god mokkasinfacoon m/bjørnelædersål st. 35/41..... 40,00 Vandresko m/spænderem en kraftig sko st. 34/39 1/2..... 33,60 38,10 Spadseresko m/bjørnelædersål alle st..... 37,65

Husk! Skosvæerte, (Vibe Hastrup - Super)såler, alm. og lædersnørebånd. Ved køb af fodtøj skal købekortet stemples

Sokker

Ingen må savne reglementerede brune sokker, kan bruges såvel til skistøvler, som til sko. Depotet har stort lager i st. 7-10 (1 tekstilmærke pr. par) 3,85 5,70

Spejdertelegram

Skal du glæde en spejderkammerat på hendes konfirmationsdag, da send et rigtigt spejdertelegram enkelte m/kuvert..... 0,50 dobbelte m/kuvert..... 1,00 et dobbelt kort m/spejdermotiv og kuvert..... 0,25

*

Et lille udvalg af forskellige Konfirmationsgaver

Gaver under 5 kr.

Bogmærke, solvemblem i rød/hvidt silkebånd 3,75 Sølvcivilnål 3,25 Sølvring m/emblem 3,85 Verdensflag, silkeflag på foreromet stang 17 cm 3,50 De nordiske flag do. do. 3,00 B-P relief støbt bronzelegering 3,00 Treklover do. 3,50 m. m.

Gaver fra 5-10 kr.

Askebæger, bronze m/påsat emblem 7,75 8,75 9,75 do. do. musling... 6,75

B-P bogen, eventyret om Baden-Powell 5,75 På ridderferd 7,50 Træske, udskåret m/treklover 5,00 Tværsæk, grå m/bred gjordrem 6,75 Korttaske m/cell. på begge sider m. m. 7,00 7,85

Gaver fra 10-15 kr.

Brevåbner, forsv. m/emblem 15,50 Papirknive do. do. 17,00 Blokfløjte, naturtræ 18,00 Blokfløjte, sort 19,00 Broncebonbonnierer m/emblem 12,75 Dagbog smuk i blåt skindbind 15,00 Tværsæk grå m/2 remme og 2 lynlåse 12,85 m. m.

Gaver over 15 kr.

Meiserygsæk, stærk model 33,00 35,75 Rygsæk, jamboretornyster ... 22,00 Kit-Kat rygsækken med de mange muligheder 67,50 Cykeltasker, pr. sæt 19,25 Sovepose, lys udfilt, god varm 34,50 Spisesæt, rustfrit stål, dyb, flad, krus 22,00 Statuette, i rødler 25,00 m. m.

Mange smukke brevmapper, dag-bøger og fotoalbum

* * *

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned, hvis de skal nå at komme i betragtning i det først udkommende blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383. Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøgade 199, Odense. Alle bidrag til bladet sendes inden den 25. i måneden for at kunne komme med i det først udkommende blad.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 1. marts 1949

30289